

Tuğrul Tanyol

Bijeli konj

Lutao sam spaljenim gradovima u tišini,
praznim trgovima, prljavim ulicama
svako je jurio za svojim odjekom.

Sjedio sam u mračnim dvorištima.
U meni je ječao divlji tamtam smrti
vidio sam kako se svi idoli opet dižu
a moj život nestaje u daljini poput bijelog konja.

Ti si spavala
u svojoj sobi na prljavim ulicama nikad obasjanim suncem.
A kuće su jedna po jedna padale po meni
ceste su oživjele i počele me gušiti,
ti si spavala,
ti si spavala,
i probudila se u drugoj noći.

Dok je tišina rasla na teškim krilima,
dok se tama polako pomaljala na tvom prozoru
a sjene se držale drugih sjena ...
Grad je u plamenu, zar ne čuješ?

Lutao sam spaljenim gradovima u tišini.
U meni je ječao divlji tamtam smrti.
Vidio sam kako se bol pretvara u bol, mržnja u mržnju,
Tama u tamu
A moj život nestaje u daljini poput bijelog konja.

Prošli su dani prijateljstva

Moja ciganska dušo, skreni svog konja,
odavde se nema kamo poći.
Večer, ptica s krilima vjetra,
otežala slijeće: sada je trenutak
kada putnici posustaju.

Sagni se, pogledaj me u lice
u stare karte iscrtane u mojim očima,
svi ti stari putovi osuti zvijezdama,
nema više dugih sporih staza
za karavane utaborene kod rijeke,
nema više vrelih ljetnih noći
za pijanke s nomadima.

Ovdje je krov noći, rastvara se
ljepota stvaranja,
stigli smo do kraja dana
slobodnog ponosnog prijateljstva,
kada smo spavali pod tisućama neba,
vodili ljubav i umnožavali se.

Kakva je ovo čežnja, progutala nas je
u polu otvorenim sobama u kojima se otopiše svijeće?
Gdje smo, koliko je sati?
Čiji je to zid ograđen žicom?
Tko je napravio tu mračnu ulicu,
taj snježno bijeli pokrov, to izgubljeno vrijeme
koje odjednom umire?

Ako odapnem strijelu i pogodim noć
do nogu će mi kleknuti blistavi dan ,
srce će mi se otvoriti od netom ispranih rana
na našim golim prsima,
s urlikom najviše grane na stablu.

Moja ciganska dušo, skreni svog konja,
stigli smo do kraja puta.

Pjesma ruine

za Işıl

I

Na dalekoj obali drhtim zbog tebe
Tamo gdje valovi tutnje, oblaci pocijepani na komadiće
Znam more krvari vatrene stijene
Tvoja spaljena sunca

Na dalekoj obali na kojoj stojim
Tvoja kuća bez drveća s dimnjakom iz kojeg se vije dim
Tvoja slika nacrtana na vjetru, vrijeme
Razbacuje svoje urlike i ide dalje,

Na dalekoj obali neispunjena obećanja
Dok mi kiša probada prsa velikim kapima
Tu sam razoren, tebe nema
Nešto nalik tebi oštri vjetrovi su
Urezali na stijenama, hladni, nedostižni ... Gdje si ti?

Na dalekoj obali tvoja sol pali moju krv
Koja istječe u večer, crvena, zgrušana i ledena
Od mojih rana koje stvaraju tvoji teški bičevi,
Moje srce pretvorilo se u kip.

Na dalekoj obali drhtim zbog tebe
Tamo gdje valovi tutnje, oblaci pocijepani u komadiće.

II

Čekao sam te na rubu provalije
Moje su vlastite provalije pale na mene
Glodao sam očajničku pjesmu
Raširio svoju kožu na suncu
I čekao te na rubu provalije,

Poljubio pticu u čelo, pogođen sam
Potekla je moja krv, zagrlio sam hladnu noć
Ispio smrt iz tamnog zdenca
Nisam umro, čekao sam, doći ćeš,

Trunuo sam sa svojim lišćem
Ljetni dan je ušao u groblja zime
Dodirnuo sam daljinu, noć i tebe
I pao kao kamen na vlas s tvoje vjeđe.

Zimska priča

Ove zime otvorit ćemo tunele snova u samoći
I još dublje zakopati naša lica.
Stari lovac na blago zaplovit će prema novim otocima;
Rijeke će opet biti prepune gusarskih brodova.

Zimski san, duge dosadne noći,
Ponekad sniježi, ponekad iz knjige,
Kuju je dijete ostavilo otvorenu, tu je uzelo priču
O sultanima, ili tri naranče, ili o zagonetci.

Zimske opsesije, stvarnost i san,
Tko je Sultan, tko dijete ili gusar?
Ove zime otvorit ćemo nove tunele i biti pokopani
U pokrovima snijega,

Kakva je to kora čije drvo izaziva strah
Kod starog lovca na blago? ... gusarski brod, svakako.

Vrijeme trešanja

Vrijeme trešanja. Popni se na stablo
I odbaci istrošene dane ekstaze
Senzualni dodir zmijske
Hladan i drhtav na tvom licu.

Stijene, točka u kojoj se lomi noć
Na ovoj plavoj karti koje te nigdje neće odvesti.
Koja će voda biti tvoja voda života?
Koja će te rijeka donijeti
Tebe koja imaš kosu boje Nila
Do kojih isušanih mora?

Kako da opet nađemo stijenu koja se pretvorila u pijesak?
Vrati se na more, mutno od praha potopljenih brodova.
Na moje ispucane usne
Spusti izbijeljenu zoru svojih ruku.

Vrijeme trešanja, vrtova, trnovite samoće
Prolazi kao oblak, beskrajni dah s onu stranu vrha
Otisci stopala planine
Šumarak kleka na čistini
Pijesak i šljunak se povlače u tvojim dubokim očima.

Stijene, točka loma noći.
Sada na svim kartama – pocijepanim do kraja...

S engleskog preveo Miloš Đurđević